

Фронт-Роял, штат Вірджинія, а потім повертаються до своїх підрозділів. Ці команди використовуються Національною групою реагування АТФ на викликах, пов'язаних з пожежами. Всі команди ПТСВКЗ АТФ проходять повторну сертифікацію на щорічній основі. Станом на 2012 рік, в ПТСВКЗ брало участь близько 50 кінологічних команд по всій країні. З 1991 по 2012 роки АТФ підготувала 676 собак для виявлення вибухових речовин і 149 собак для виявлення каталізаторів займання. Собаки та їх кінологи несуть службу по всій території Сполучених Штатів в місцевих відділеннях поліції і пожежної охорони, пожежних інспекціях, а також в підрозділах федеральних і національних правоохоронних органів. Кінологічні команди, які пройшли навчання, також працюють в 21 зарубіжній країні. [3, 293-295]

В даному випадку найбільшу зацікавленість викликають спеціалізовані програми тренування кінологічних підрозділів на прикладі Програми тренування собак виявленню каталізаторів займання Бюро алкоголю, тютюну, вогнепальної зброї і вибухових речовин США. Вважаємо за можливе імплементацію до національної системи підготовки кінологічних підрозділів деяких елементів перевірки успішності тренування службових собак, як-то застосування запахів невідомих легкозаймистих речовин під час проходження ними підсумкового тестування.

Література

1. History of the 19th Iowa Infantry. Hounds in the American Civil War. Chapter VII. 2014 P. 109
2. Ed Grabianowski. How Police Dogs Work. 3 May 2004. URL: <https://people.howstuffworks.com/police-dog.html> (дата звернення 06.03.2019).
3. All sopp N. K9 Cops: Police Dogs of the World. Australia: Big Sky Publishing, 2012.
4. ATF Explosives Detection Canines. Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearm sand Explosives. URL: <https://www.atf.gov/about/explosives-detection-canines> (дата звернення 06.03.2019)
5. Cooke J. The K9 Unit. Police Dogs and How They are Trained. 08/09/2016, <https://www.soundoffsignal.com/k9-unit-police-dogs-how-they-are-trained/> (дата звернення 06.03.2019).

Панова О. О.,

*к. ю. н., доцент, доцент кафедри адміністративної діяльності поліції
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ОСОБЛИВОСТІ КОМПЕТЕНЦІЇ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Процес реалізації євроінтеграційної політики вимагає всебічного перетворення та удосконалення всієї правової системи нашої держави. Не оминув цей процес і реформування правоохоронних органів. Так, у 2015 році на зміну тогочасної міліції прийшли органи та підрозділи поліції, які хоча й виконували звичні для пересічних громадян функції, однак, новий Закон України «Про Національну поліцію» у ст.2, встановив, що завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги. Таким чином, однією з головних сфер законодавець виділив «забезпечення публічної безпеки і порядку». Незважаючи на таку регламентацію, досі в жодному нормативно-правовому акті не надано офіційного тлумачення сфері публічної безпеки, то б то не визначені її правові межі.

Аналіз наявних правових джерел дозволяє визначити які ж повноваження мають в своєму розпорядженні органи та підрозділи Національної поліції України щодо забезпечення публічної безпеки та порядку. В нормативно-правових актах сили органів та підрозділів поліції, що залучаються до забезпечення публічного порядку, під час, наприклад, введення посиленого режиму несення служби, поділяються на три групи: перша група - основні сили; друга група - додаткові сили, що виділяються за рахунок відокремлених підрозділів того самого регіону; третя група - сили, які залучаються за рахунок ГУНП інших регіонів (зведені загони) [1]. Приведена класифікація сил, вимагає конкретизації. В даному випадку слід використати поділ повноважень органів Національної поліції України в залежності до їх функцій з забезпечення публічного порядку, тобто, чи є вона для них головними (основними) або додатковими [2, с. 184].

До основних сил органів Національної поліції України, що залучаються до забезпечення публічної безпеки, на нашу думку, віднесено патрульну поліцію, а саме: відділ (сектор) превенції, сектори реагування патрульної поліції № 1-№4, стройовий підрозділ патрульної служби поліції особливого призначення.

Також, до основних сил що приймають участь у забезпеченні публічного порядку відносимо спеціальні моторизовані військові частини Національної гвардії України.

До додаткових сил, що приймають участь у забезпеченні публічного порядку і безпеки, слід віднести ті, для яких це завдання не є основним, а лише додатковим. До них відносяться, перш за все, державна служба охорони. Проте проблема надійного забезпечення публічної безпеки і порядку обумовлює систематичне залучення інших сил, а саме: співробітників апаратів МВС, ГУНП, територіальних підрозділів НП незалежно від лінії їх роботи, особовий склад вищих навчальних закладів зі специфічними умовами навчання, а також пожежні частини і підрозділи [3].

Особливість же компетенції саме органів та підрозділів Національної поліції України полягає в тому, що їх діяльність спрямована на виконання трьох векторів їх роботи, а саме: попередження, припинення та притягнення винних до відповідальності (усунення негативних наслідків протиправного діяння).

Так, під час виконання перших двох векторів використовується чималий арсенал можливих поліцейських заходів, які знайшли свої правове закріплення у ст. 30 Закону України «Про Національну поліцію» та мають відповідно поділ на поліцейські превентивні заходи та заходи примусу. Третій вектор – притягнення винного до відповідальності, відповідно до адміністративного законодавства, для співробітників поліції характеризується певною особливістю, а саме можливістю приймати рішення по певним категоріям адміністративних правопорушень (складання постанови про адміністративне правопорушення).

Таким чином, компетенція органів та підрозділів Національної поліції України, чимала, проте не весь її силовий потенціал закріплений в Кодексі України про адміністративні правопорушення та Законі України «Про Національну поліцію», багато норм також містяться правових формах адміністративної діяльності із забезпечення публічної безпеки (нормативні та індивідуальні акти; адміністративні договори; інші юридично значущі дії в системі правових форм забезпечення публічної безпеки).

Література

1. Про затвердження Інструкції про порядок переведення органів Національної поліції України на посиленій варіант службової діяльності: Наказ МВС від 10.12.2015 № 1560 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0012-16> (дата звернення 7.03.2019)

2. Панова О.О. Компетенція органів внутрішніх справ у сфері охорони громадського порядку і безпеки. Науковий вісник академії муніципального управління. Серія «Право». 2015. Вип. 1. С. 182-188.

3. Панова О.О., Карась О.В. Особливості компетенції та повноважень органів Національної поліції у сфері забезпечення публічної безпеки. Електронне наукове фахове видання «Порівняльно-аналітичне право». 2016. №5. С. 213-215. URL: http://pap.in.ua/5_2016/64.pdf (дата звернення 7.03.2019)

Рижкова С. А.,

*ст. викладач кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ,
Науковий керівник: Логвиненко Б. О., д. ю. н., доцент, завідувач
кафедр адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності*

ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ ІНСТИТУТУ ДОБРОВОЛІЙНИХ ПОМІЧНИКІВ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ

Відповідно до п.1 ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію», діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб [1]. Залучення суспільства до процесу створення безпечного середовища: тісна співпраця з територіальними громадами і суспільством, створення механізмів партнерства з інститутами громадянського суспільства; є одним із стратегічних напрямків відповідно до Стратегії МВС до 2020 року [2].

На нашу думку, науковий та практичний інтерес представляє вивчення європейського досвіду Департаменту поліції та прикордонної охорони Естонської Республіки щодо функціонування правового інституту добровільних помічників поліцейських з числа цивільних осіб, та впровадженню позитивного досвіду в національне законодавство України.

У 1994 році Законом Естонії «Про помічників поліцейського» був законодавчо закріплений статус помічника поліцейського [3], який визначав основні права, обов'язки та соціальні гарантії. Протягом 23 років цей інститут успішно розвивається. На сьогодні в Естонії налічується 1022 помічника поліцейського (з них 23% - жінки, 77% - чоловіки). За статистичними даними кожний помічник поліцейського на чергуваннях разом з поліцейськими у 2015 році витрачав на таку діяльність в середньому 87 000 годин на рік, у 2016 році – 107 000 годин, у 2017 році - 113 000 годин. Досить позитивною є практика формування кадрового резерву поліцейських з числа помічників поліцейських. Так у 2017 році із числа помічників поліцейськими стали 44 особи, у 2018 році – 50 осіб (загальна кількість населення країни – 1290000). Можна